

Saksan armeijan „HYVÄSTI

Punaisen armeijan voitokas eteneminen

Lehtemme edellisessä numerossa kerroimme, että saksalaiset sotajoukot perääntyvät Punaisen armeijan musertavista iskuista länsi-, lounais- ja etelärintamalla. Tämä neuvostojoukkojen menestyksellinen hyökkäys jatkuu.

Joulukuun 15 päivänä Punaisen armeijan joukot valloittivat takaisin Klinin kaupungin murskatun kaksikaksalaista moottoritoitua jalkaväkidivisioonaa, yhden hyökkäysvaunudivisioonan ja yhden opetusrikaatin. Saksalaiset menettivät kaatuneina ja haavoittuneina 13.000 miestä sekä valtavan määrän aseita ja muuta sotamateriaalia.

Joulukuun 16 päivänä neuvostokenraali Konevin joukot antoivat tuhoisan iskun kenraali Straussin 9. saksalaiselle armeijalle, murskasivat tähän armeijaan kuuluvat kuusi jalkaväkidivisioonaa ja ottivat haltuunsa Kalininin kaupungin. Tässä taistelussa saksalaiset menettivät yksistään kaatuneina 10.000 miestä.

VOLOGDAN RATAA PUHDISTETAAN SAKSALAISISTA

VOIPOKKALAN ASEMA JÄLLEEN NEUVOSTOJOUKKOJEN KÄSISSÄ

Marraskuun loppupuolella saksalaiset tunkeutuivat Leningradin alueen Voipokkalan piiriin tarkoituksella katkaista pohjoinen rautatie ja päästä Laatokan rannalle. Sitkeiden taistelujen jälkeen kenraali Fedjunitskin osastot murskasivat saksalaisten ryhmittymän ja tuhosivat täydellisesti 2 saksalaista divisioonaa sekä 2 jalkaväkirykmenttiä.

Voipokkalan piiri ja asema ovat jälleen neuvostojoukkojen käsissä. 5.000 saksalaisen sotilaan ruumista jäi taistelun jälkeen vammaan hangelle. Neuvostojoukot saivat suuren sotasaa-
lin.

perääntyminen Itärintamalla jatkuu MOSKOVA! ALAS HITLER!“

RUOTUKAVERUSTEN KESKEN

Keskustelua Suomen kansan yksimielisyydestä

„Nyt se sitten on tää Suomen kansa ihan yksimielistä“.

„Sehän on kiva asia. Mutta mistäs sinä sen tiedät?“

„Ryti ja Rangell ilmoittivat sen puheissaan itsenäisyyspäivänä“.

„Vai jo ne sen nyt ilmoittivat. Olenhan minä sitä jo pitkän aikaa itsekseni tuuminut, että kyllä se pian tulee koko kansa tälle meidän perukan kannalle“.

„Jaa mille kannalle?“

„Sillepä tietenkin, että tästä kirotusta rulljansista on tehtävä loppu ja pian“.

„Ei, hyvä mies, ei sinne päinkään. Ryti ja Rangell sanoivat, että koko Suomen kansa kannattaa ihan yksimielisesti sotaa ja haluaa kuolla viimeiseen mieheen“.

„No peijakas! Ne äijät taisivat laskea leikkiä“.

„Ei, kyllä siitä oli leikki kaukana. Olisitpa vain kuulut, kuinka kiukku-
sesti Rangellkin ähisi ja puhisi, kirotessaan kotoisia myrkyntäjäjä“.

„Mitäs ne kotoiset myrkyntäjäjä sitten on?“

„Ne on niitä, jotka tahtovat sodan lopettamista“.

„No mutta eikös tää Suomen kansa

sitten olekaan yksimielistä, kun toiset tahtoo sotaa ja toiset ei“.

„Olishan se, mutta kun ne kotoiset myrkyntäjäjä lykkäävät sitä rauhan myrkyä niin tuhotomasti, että itseään pääministeriäkin hermostuttaa“.

„Hermostuisi siinä toinenkin polka. En minä vaan tahtois olla sen Rangellin housuissa, kun aina pitää vaan paasata, että kiri, kiri, vaikka helkarin hyvin näkee, ettei me kumminkaan noille polsuille pärjätä, kun Englanti ja Amerikkakin vetää niiden kanssa yhtä köyttä ja kun Hitlerin housut on jo alkaneet tuisemaan itärintamalla, ja meillä on viimeiset tuutissa. Ja kun niitä „kotoisia myrkyntäjäjä“ on niin vietävästi joka puolella. Tää meidänkin komppania on oikein myrkyntäjäjä komppania, kun kaikkia kenkuttaa niin penteleesti, kun ei pääse kotiin“.

„No kenkuttaaahan se kyllä noissa toisissakin komppanioissa. Ja kotoakin kirjoitetaan kaikille pojille vain sitä yhtä ja samaa, että koskahan tämä helvetti loppuu“.

Tähän tyyliin jatkui keskustelu, kunnes ruotukaverukset päättelivät yksimielisesti, että Ryti ja Rangell olivat taas puhuneet „läpiä päähänsä“.

Hitler kostaa kenraaleilleen omien suunnitelmiansa myttyynmenon

Hitler on pannut pois viralta Saksan armeijan tähänastisen ylipäällikön, kenraalisotamarsalkka von Brauchitschin. Kuten muistetaan, saman kohtalon alaiseksi joutui joku aika sitten Hitlerin itärintaman ylipäällikkö, kenraalisotamarsalkka von Bock.

Tämä merkitsee, että Hitler pyrkii tekemään kenraaleistaan syntipukkeja, joiden niskoilta hän tahtoo säilyttää syyn Neuvostoliittoa vastaan aloittamansa onnetoman rosvoretken romahduksesta.

Hitler on nyt päättänyt itse koettaa onneaan sotaherrana, nimittämällä itsensä Saksan armeijan ylipäälliköksi. Mutta itsetietoisilla saksalaisilla kenraaleilla ei ole kovin hävi käsitys uuden ylipäällikkönsä sotilaallisista kyvyistä. Kenraalisotamarsalkka Ritter von LEEB, nykyinen Leningradin rintaman ylipäällikkö, on vuonna 1937 antanut Hitleristä sellaisen murhaavan lausunnon, että tämän miehen sotilaal-

linen näköpiiri ei ulotu tavallisen tusinakorpraalin näköpiiriä kauemaksi.

Saattaa siis arvata, millaisella „luottamuksella“ saksalaiset kenraalit tulevat suhtautumaan uuteen ylipäällikkönsä.

Sanoi...

„Mannerheimin ristejä“, sanoi sotamiehen leski, kun hautausmaasta näki.

„Suomen kansa on yksimielinen. Ja joka sitä ei usko, se pannaan matalaksi“, sanoi Rangell itsenäisyyspäiväpuheessaan.

„Ai kun meni hukkaan hyvät huomat“, sanoi lapualaiskiho, kun kuuli Saksan armeijan perääntyvän itärintamalla.

„Pitkäsen salama“, sanoi Suomen armeijan kersantti Hitlerin salamasodan „plöröksi“ menosta.

„Minä ei pistä miekka tuppe, enkun kuin ne pärkkele soomalaisella on kaikki tappa“, sanoi „friihärre“ Mannerheim, kun sota alkoi.

SOTILAAN ÄÄNI

ASETAKKIIN PUETTUJEN SUOMEN KANSAN MIESTEN ÄÄNENKANNATTAJA

N:o 33

Keskiviikkona, tammikuun 7 pñä v. 1942

Hyvästi, „Suur-Suomi“ Alas Hitlerin kätyrit!

SOTAVUOSI 1942

Sota, jonka loppumista Suomen kansalle on luvattu useampaan otteeseen, ensin ennen elonkorjuuta, sitten ennen talven tuloa j.n.e., jatkuu yhä edelleenkin, herran vuonna 1942. Se tekee säälimätöntä pilaa Mannerheimin y.m. samankaltaisten „profeettain“ ennustuksista.

Me emme rupea ennustelemaan, loppuuko sota edes nyt alkavana vuonna 1942.

Varmaa on vain se, että sota tulee jatkumaan niin kauan, kunnes Hitlerin fascistinen rintama, jonka vasemman sivustan Suomen armeija muodostaa, on murrettu. Sen näkee jo nyt jokainen, jolla on silmät nähdä. Hitlerin sotalaumojen suuri selkäsauna Leningradin, Moskovan ja Rostovin edustalla, niiden häpeällinen perääntyminen koko itärintamalla, kaikkien suurisuisien rehentelyjen jälkeen, on omiaan avaamaan sokeimman-
kin silmät.

Sotaa ei voita se, jolla on suurempi suu, vaan se, jolla on enemmän moraalista ja aineellista voimaa — tietoisuus asiansa oikeutuksesta, lannistumaton taistelutahto, aseita, vaatteita, raaka-aineita, leipää. Kaikki nämä tekijät ovat Neuvostoliiton ja sen mahtavien liittolaisten Englannin ja Amerikan sekä Hitlerin orjuuttamien Euroopan kansojen puolella.

Kun suurisuisen Hitlerin täy-

tyy nyt nolata itsensä koko maailman silmissä hilpeyttä herättävällä piipityksellä „rintamalinjojen oikaisemisesta“, „hyvässä järjestyksessä perääntymisestä“, „ennakolta valmistettuihin aseisiin vetäytymisestä“ j.n.e., niin se osoittaa vain, kuinka synkkä ja toivoton hänen asemansa on.

Mutta se tietää myöskin n.s. „Suur-Suomen“ hautajaisia. Suunnitelkoon vain Mannerheimin hyvän sään ollessa „rintamalinjojen oikaisemista“ ja „ennakolta valmistetuille uusille asemille vetäytymistä“.

Mutta te sotapojat „siellä jossain“, asetakkiin puetut Suomen kansan miehet, antakaa yhä reippaammin ja rohkeammin kaikua uusi sotahuutonne:

HYVÄSTI, „SUUR-SUOMI“!
ALAS HITLERIN KÄTYRIT!

Sotamies Kalle Juntuselle

Kpk 3/4311 kirjoitetaan Mäntylahdelta:

„Ei tänne ihmeitä ole vesterstynyt, ainakaan minun tietääkseni, paitsi mitä so-
taan tulee. Se on kyllä monen mielen saanut masentumaan. Ja minä myös toivon, että tämä raskas koettelemuksen aika saisi kaikki ylpeämmätkin ihmiset hukan lannistumaan, että he tuntisivat tasa-arvoisuutensa kaikkia kohtaan. Vaikka onhan täällä vielä selaisiakin perheitä, joihin tämä aika ei ole vielä koskenut yhtään. Ja toisilla on taas täälläkin raskaammat taakat, kuin mitä he kantaa jaksavat.“

KOSKA SE SAKSASTA LUVATTU VILJA SAAPUU?

Hitler on luvannut Suomalaisille 75 tuhatta tonnia viljaa, tietenkin hänen asiallaan surmansa saaneiden Suomen miesten veren hinnaksi.

Mutta tuo konna on syönyt sanansa tässäkin asiassa, kuten kaikessa muussakin. Mikä sitten pakotti saksalaiset fascistiroistot antamaan tuollaisen petoollisen lupauksen?

Täytyy muistaa, että tuo lupaus annettiin samalla hetkellä, jolloin Witting oli Berliinissä Suomen hallituksen

puolesta allekirjoittamassa n.s. „antikomintern“-sopimusta, jolla Suomi muodollisestikin kahlittiin akselivaltojen ryöstösootaan.

Kysymyksessä oli siis tavallinen hitleriläinen nenästävetotemppu Suomen kansan rauhottamiseksi kriittisellä hetkellä.

Todellisuudessa ovat parhaat palat Suomen hallitusherrain käytettävissä olleista elintarvevarastoista menneet heidän saksalaisten „ystäviensä“ suihin.

2

S

Mitä kotoa kirjoitetaan

Sotamies A. Ragnar Wendelinille, 1990 Kpk 2, kirjoittaa hänen vaimonsa Eila Wendelin Järvenpäästä:

„Oletko sinä joutunut entisten rajojemme tuolle puolelle hyökkäyksiin? Sehän oli alunperin sellainen puhe, ettei suomalaisten tarvitse mennä kauemmaksi kuin Suomen rajoille!... Rakas, ole varovainen, älä yritä henkesi uhalla tehdä mitään, mikä ei ole tarpeen. En odota ylennettyä enkä „prenikoita“ saanutiamiestä takaisin, vaan omaa rakasta Rankkuani!... Tuntuu, kuin sinäkin olisit kaatunut. Ei puhuta enään sodasta tyynein mielin, niin paljon se on jo vienyt viatonta verta. Ihmiset alkavat jo joka puolella käydä levottomiksi. Muuten, täältä on viety kaikki miehet sinne jonnekin... Minulla on nykyään aina nälkä. Mutta se on vain paha puoli, kun ei ole mitään keittäisi, kaupoista ei saa mitään ja silloin kun saisi, ei rouva Wendelinillä ole rahaa!“

Kurikasta kirjoitetaan 17. 11. 1941:

„Nyt maksavat „korvikesukat“ 120 mk., joten ei oikein kannata ostaa“.

Eräälle sotamiehelle, 1472 Kpk 2, kirjoittaa hänen vaimonsa, jonka nimeä emme halua mainita, ettei hänkin tulisi merkatuksi „kotoisten myrkynkylväjien“ mustalle listalle, 24.11.41:

„Minä luulin, että sinä tulit kotiin. Kyllä se onkin paras aika, koska sanoit, että leipä loppuu. Vaikka niin mekin on saatu olla ilman koko kesä... Minä en vaan ymmärrä, mitä sotimista on teillä työläisillä. Tulisitte vaan kaikin pois tekemään työtä, niin ei olisi niin kova puute ja nälkä ja kurjuus kun on nyt“.

Sotamies Gunnar Ingmannille 1472 Kpk 2, kirjoitetaan Masabyasta 24.X 41:

„Täällä nyt kaikki naiset rakastuvat niihin saksalaisiin, niin ei suinkaan moni mies saa omaansa, jos sattuu tulemaan takaisin sieltä. Se on niin hassua täällä kotirintamalla“.

Saksalaisten kukkoilemisesta kotirintamalla mainitaan monissa kirjeissä. Erikoisesti kerrotaan heidän nyt „kunnostautuvan“ hamerintamalla Torniossa, josta kirjoitetaan:

„Minunkin tätini nuorin tytär on kovasti innostunut saksalaisiin. Täällä meidän perällä on joka talossa saksalaisia, niitä näyttää olevan aivan riittämiin“.

Eräs Helmi kirjoittaa Helsingistä 24.11.41 Armas-nimiselle sotamiehelle rintamalle:

„Täällä on naisia vaan. Voi hyvä ihme, elokuvissakin koko yleisö. Muutama mies on sentään joukossa, mutta se on niin onnetoman näköistä, että naurattaa. Saksammia on kyllä sentään. Nehän täällä halitsee tyttäriä“.

Sotamies Jalmari Seleniukelle, 2991 Kpk 2, kirjoittaa Alli Raita, Helsinki, Hämeen-tie 94:

„Ei tämä olo nykyään ole ruusuilla tanssimista, väliin kun ei tiedä mistä taas saa murua rintansa alle, nälän torjumiseksi“.

Järvenpäästä kirjoitetaan: „Lavantautia on kauheasti liikkeellä“.

Korpraali Tauno Honkoselle, 5042 Kpk 9, kirjoittaa Saara Muhonen Karstulasta:

„Martti on taas viety rin-

tamalle, siitä huolimatta, että hän niin ikävällä tavalla haavottui. Mutta ei ne katso sitä... Mäkinen Otokin handataan. Viime pyhästä. Ahokannon Vilhon kaatuminen. Aarokin joutuu lähteen tässä kuussa. Varmaan se hänestäkin raskaalta tuntuu, mutta mennä pitää. Olen Heinollekin kirjoittanut vähän päästä, mutta niin menee kuin pohjattomaan pussiin, ei tule mitään vastusta...“

Sylvi Pekki Kirjokiveltä kirjoittaa eräälle tuttavalleen marraskuun 3 pnä:

„Voi mikä ilo valtaa kotona olevien mielen, kun joku rakkaista saapuu kotio käymälästä. Äidille se hetki on tuntuu onkin. Todistuksena tästä on m.m. se, että hän päätti kallis, kun saa nähdä poikansa luonaan ja terveensä. Mutta monen äidin kohdalla on käynyt toisin, ei saa nähdä lastaan enää koskaan, vaan saapuu kylmä ruumis“.

Kersantti Matti Toikkaselle Kpk 3/4993 kirjoitetaan Pihlputaan Alvajärveltä:

„Koskaste sieltä pois tulle? Meillä on niin hirvittävä ikävä teitä pois sieltä... On niin pitkä aika, kun te joutuja taas siihen pitkään kiusaukseen sen hollisen kanssa, kun se on niin hirveän vankka, ettei se väsy ja kun sillä on niin paljon miehiä, että se sota loppuisi, että meidän pääsis rauhantöihin. Kyllähän sitä olis töitä tässä säretyssä Suomessa meidänkin“.

Samalle kersantti Toikkaselle kirjoittaa eräs Rauha Puranen: „Hyvin täällä on hiljaista, ei edes näekään poikia, ei kö ole kamalaa“.

JOMEN Y.M. KANSAIN SANANLASKUJA, KANSAN NAISTEN LAUSUNTOJA LOTISTA

joilla tarkoitetaan „Suur-Suomi“-seikkailijoita

„Älä nuolase ennenkuin tipahtaa“.
„Joka kuuseen kurkottaa, se katajaan kapsahtaa“.
„Joka toiselle kuoppaa kaivaa, se itse siihen lan-
taa“.
„Joka miekkaan tarttuu, se miekkaan hukkuu“.
„Ei pidä mennä syyhymättä saunaan“.
„Ei pidä taittaa syntymättömän varsan selkää“.
„Ei pidä mennä nylkemään karhua, ennenkuin se on radettu“.
„Ennen maa repee, ennenkuin Mannerheim häpee“.
„Mitä isot röhkien edellä (nimittäin Hitler ja Mus-
solini), sitä pienet kiljuen perässä“.
„Jota jumalat tahtovat rangaista, sen he lyövät so-
eudella“.
„Kun antaa pirulle (Hitlerille) pikkusormen, niin se ie koko käden“.
„Ylpeys käy lankeemuksen edellä“.
„Ei se ole hullu, joka hutittaa, vaan se, joka huti-
ukseen menee“.

Ainoastaan viimeksimainittu sananlasku kaipaa pientä reu-
amuistutusta sikäli, että se, joka Suomen hallitusherroja nyt
nimittään Adolf Hitler, on itsekin hullu, oikein seinä-
Todistuksena tästä on m.m. se, että hän päätti
päänsä seinään, lähtiessään sotaan Neuvostoliittoa vas-
Siihen aikaan, jolloin Suomen kansa laati yllämainitun
ananlaskunsa, se ei saattanut aavistaakaan, että sitä joskus
hallitsemaan sellaiset tomppelit, jotka antavat seinä-
hallitsemallaan, että sitä joskus
pullun „hutittaa“ eli höynäyttää itseään.

MENETYKSET SUURIA

Sotavanki Juho Pekkanen Kertoo:

„Politiikkaan minulla ei ollut mi-
ään kiintymystä, jonka vuoksi minä
halunnuin lähteä sotaan. Kut-
suntaa pakoon menin toiselle paikka-
kunnalle ja työskentelin siellä. Tava-
lessani siskoani Tampereella, minut
vangittiin ja tuomittiin 10 kuukau-
deksi vankeuteen. Istuin Oulun lää-
nin Pelson varavankilassa. Yhdessä
Keskinen Kallen ja 50 muun karku-
laisen kanssa meidät lähetettiin van-
keilasta Suojärvelle ja sieltä rinta-
malle, Karhumäen suunnalle. Täällä
minä jouduin Punaisen armeijan van-
giksi. Vangiksi joutumista en pelän-
nyt, sillä Jalmari Finni kertoi
kokemuksistaan viime sodan ajoilta,
että täällä oli hyvä olla. Ja hän pu-
hui totta. Minut otettiin vastaan ys-
tävällisesti. Minulla ei ole mitään
valittamista.“

Vanhemmat sotilaat kertoivat, että
21. rykmentin menetykset rintamalla
ovat olleet suuria ja sitä todisti
myöskin se, että tämän rykmentin 2.
komppanian miehistöstä oli puolet
täydennetty henkilöillä, jotka olivat
tuomittuja.

Täällä minulla ei ole mitään hätää,
mutta minua huolestuttaa perheeni
kohtalo, sillä minulla on vaimo ja 5
alakaista lasta, joiden toimeentulo
on hyvin raskasta. Suuria vaikeuksia
heidän huoltamisesta oli jo ennen
sotaa, sillä minä en pakoituksesta
huolimatta liittynyt suojeluskuntaan
ja näinollen oli vaikea saada työtä
ja jos väliaikaisesti saikin, niin heti
erotettiin ja tilalle otettiin suojelus-
kuntalainen.

Olisi hauska, että saisitte
perheelleni tiedon, että
elän ja olen hyvissä voim-
issa“.

Kurikasta kirjoittaa muuan
nuori vaimo rintamalla olevalle
miehelleen:

„Kuulehan, onko siellä,
missä sinä olet lepäämässä,
niitä lottien kanttilineja. Ra-
kas, on niin kelpua, kun nai-
set siellä niin häpäisevät it-
sensä ja vielä meidän mui-
denkin maineen. Uskon, ettet
sinä ala niiden lottien kans-
sa minkäänlaisiin tekemi-
siin. Eikö niin, kultaseni?“

Yhtä huonon käsityksen „Lotta
Svärdeiksi“ verhottujen herras-
mamsellien moraalisisista ominai-
suuksista on saanut eräs vaa-
salainen nuori nainen, joka
kirjoittaa miehelleen rintamalle:

„Muuten, onko siellä ollut
nyt niitä arvoisia lottia,
missä sinä olet ollut. Eno
sanoi, että lotat ovat jär-
jestään huoria, jotka antau-
tuvat niin miehistöille kuin
upseereille, samoin myös-
kin saksalaisille. Hyi olkoon!
Kyllä se on harmillista meil-
le toisille naisille!“

Samanlaisen „tunnustuksen“,
vaikkakin omalla tavallaan, an-
tavat lotille myöskin herrat up-
seerit. Aikaisemmin olemme jul-
kaisseet vänrikki H. J. VENDE-
LININ kirjeen, jossa hän kuvaili
muuatta „railakasta iltaa“ tupa-
koivien, juopottelevien ja „pahei-
ta ymmärtävien“ lottien parissa.
Samanlainen tunnustus lottien
„avuiasta“ sisältyy myöskin vän-
rikki LEO RAUTAVAN (osoite
9 Kpk 5042) eräälle upseeritove-
rilleen lähettämään kirjeeseen,
joka päättyi „toivotukseen“:

„Haise lotalle!“
Ryhtymättä lisäälemään mi-
tään omia selittelyitä yllä-
esitettyjen, itse puolestaan pu-
huvien kirjeiden johdosta, to-
teamme ainoastaan sen vanhas-
taan tunnetun tosiasian, että
„Lotta Svärd“-yhdistys, samoin
kun suojeluskunnatkin, on por-
varillinen luokkataistelujärjestö.
Todellisten Suomen kansan nais-
ten siveyskäsitteet, kuten hei-
dän kirjeistään näkyy, ovat jyr-
kässä ristiriidassa lottaillevien
herrasamamsellien edesottamus-
ten kanssa.

PUNAISEN ARMEIJAN VOITOKAS ETENEMIN ITÄRINTAMALLA JATKUU

KRIMINKIN PUHDISTAMINEN SAKSALAISIST ALKANUT

Hitleriläinen rintama murtuu

Uusi vuosi alkoi Punaiselle armeijalle valoisin näköaloin. Saksalaiset perääntyvät koko itärintamalla vieläpä monasti pakenevatkin epäjärjestyksessä, jättäen jälkeensä suuret määrät hyökkäysvaunuja, tykkeitä, konekiväärejä ja kymmeniä tuhansia kaatuneita.

Lyötyään ensin Tuulan edustalla saksalaisen kenraalivarsiti Guderianin panssari- ja hyökkäysvaunuarmeijan, neuvostojoukot murskasivat tämän jälkeen vielä kuusi saksalaista armeijakuntaa ja valloittivat Kalugan kaupungin.

Kun Punainen armeija oli valloittanut takaisin Tihvinän kaupungin ja lyönyt hajalle saksalaiset joukot Volhovan loholla, alkoi se antaa saksalaisille uusia iskuja Leningradin edustalla. Viime päivinä ovat neuvostojoukot saavuttaneet vielä yhden huomattavan voiton etelässä valloittaen takaisin saksalaisilta strategisesti tärkeät Kertshin ja Feodosian kaupungit. Täten on alkanut myös Krimin vapauttaminen saksalaisista anastajista.

Näin murtuu Punaisen armeijan musertavista iskuista „voittamattomaksi“ ylistetty hitleriläinen rintama, mikä ei tiedä myöskään hyvää Hitlerin palkkarengelle — mannerheimilaisille sotaseikkailijoille.

„Minä saan olla herrain ruuassa...“

Sotamies Martti Honkonen Kpk 4617, kirjoittaa korpraali Tauno Honkoselle:

„Olen upseerin lähettinä. Ei minun tarvitse ihan edessä olla, saan olla aina huollon mukana. Minä saan olla herrain ruuassa. Meillä on aina käänttyä, sokeria ja voita tarpeeksi“.

Niillä upseereilla sitä on ryyppättävääkin, joka ei tekisi pahaa sotamiehellekään talvipakkasella. Viinan hankkiminen herroille upseereille näkyy kuuluvan väpelin palvelustehtäviin, kuten näkyy vänrikki Leo Rautavan kirjeestä herra K. Rautavalle, Helsinki, Läntinen Puistotie 6. Kirjeessä sanotaan:

„Panin tänään väpelin mukana 5 hundraa sinulle. Osta viinaa, jaloviinaa ja sellainen suuri puteli... Eiköhän tässä joulun jälkeen taas tarte lähteä purkamaan vetoa pois. Se on taas Helsingin reisu“.

Pyrkikääpä tekin pojat oikein joukolla herrojen ruokiin ja juomiin!

Sanoi...

„Kiitetty olkoon rin nimi“, sanoi Saarjärven vo, kun saksalaiset sotamiehen ainoan lehmänsä varastivat.

„Mannerheimin hyi sanoi alokas, kun kuuli „Siväliin“ laulettavan.

„Ei se tanssi, mut jähhyllä käynti“, sanoi manni, kun talvisota alkoi.

„Ei se kipu, mutta se py“, sanoi Hitler, kun malla selkänsä sai.

„Mannerheimin haap ke“, sanoi sotalieski lottakia.

„Sitähän minäkin, pitäispä sen keltat noli ikkooällä hokki, kun kuuli salaisten hänen tyttärensä raheen.

„Saksalaista voita“, sotaorpo, kun „kultakuorman“.

„Luulot pois!“ sanoi ää kosta, kun lapualaisgita „Suur-Suomesta“ saarnasi.

„Se olisiliian suuri nia Kalle-Kustulle“, Kälviän mies, kun häntä neuv ristimään koiransa „Mann miksi“.

„Tuohan on niinkuin nun suustani“, sanoi kun Rangellin puhetta luki.

„Voi maailmaa kai päitten tähden“, sanoi santti, kun kuuli Suomen hall sen liittyneen „antikointerimukseen“.

„Suomi suureksi, kai vainaaksi“, sanoi Manner kun miekan tupesta ulos veti.

„Se Kalle-Kustu taas tehdä jekkua“, Hyvämäen piika, kun Manner Suur-Suomea lupasi.

LUPALAPPU

Kaikille, jotka siirtyvät Punaisen Armeijan puolelle, taataan henki, hyvä kohtelu ja mahdollisuus palata kotiin sodan päätyttyä.

(Alla sama venäjäksi)

ПРОПУСК

Всем, кто перейдет на сторону Красной Армии, обеспечена жизнь, хорошее обращение и возвращение на родину после войны.

SOTILAAN ÄÄNI

ASETAKKIIN PUETTUIJEN SUOMEN MIESTEN ÄÄNENKANNATTAJA

N:o 34

Lauantaina, tammikuun 10 pöä v. 1942

TILINTEON HETKI LÄHESTYY

„Suomen tie synkkenee“

Näin kirjoitti vuoden vaihteessa Ruotsin hitleriläisten äänenkannattaja „Aftonbladet“, jota Ruotsin kansa ivalisesti nimittää „Axelbladet“ s.o. „Akselilehdeksi“.

Mainittu lehti toleaa murheellisena, että Punaisen armeijan suuret voitot saksalaisista ennustavat synkkää tulevaisuutta Suomen armeijalle.

Kun koville ottaa, niin koiraskin poikii. Hädän tullen saattaa hitleriläisten kerskailijain ja valehtelijain suusta pulpata ulos karvas totuuden sana.

Totisesti, synkät ja ilottomat näköalat häämötävät Hitlerin suomalaisten liittolaisten edessä. Alote rintamalla on nyt kiistattomasti siirtynyt Punaiselle armeijalle. Eikä sillä myöskään ole mitään syytä olla antamatta Neuvostoliiton alueelle tunkeutuneille suomalaisille valloitusseikkailijoille samanlaista selkasaunaa kuin se on antanut suurosvo Hitlerin sotalaumoille.

Vielä joku viikko sitten „Suur-Suomen“ kruununtavoittelijat teltottivat herransa ja mestarinsa Hitlerin mukana, että Moskovan ja Leningradin valloittaminen, Neuvostoliiton lopullinen „lyöminen ja syöminen“ on vain muutaman päivän kysymys. Nyt he saavat uskoa, että heidän oman valloitusseikkailunsa surkea romahdus on todellakin vain ajan kysymys.

Tilinteon hetki lyö silloin, kun Punaisen armeijan johto

ÄÄNI ON MUUTTUNUT

Kesäkuussa.

Joulukuussa.

YHDYSVALTOJEN ASETTEOLLISUUDEN JÄTTILÄISOHJELMA

Roosevelt on lausunut, että vuonna 1942 Yhdysvaltojen asetehtaat tulevat rakentamaan:

60.000 lentokonetta,
45.000 hyökkäysvaunua ja
8 miljoonan tönniston.

Vuoden 1943 ohjelma on vieläkin laajempi:
125.000 lentokonetta,
75.000 hyökkäysvaunua ja
10 miljoonan tönniston.

Tämä ei tiedä hyvää Hitler-Saksalle eikä sen liittolaisille.

katsoo sen tarkoituksenmukaiseksi. Yhden seikan voimme sanoa varmasti jo ennakolta: Isku tulee olemaan ankara ja säälimätön.

Vielä eloon jääneitä Suomen armeijan sotilaita odottaa varma kuolema, jos he suostuvat edelleenkin täyttämään tapattajiensa Hitlerin apureitten käskyjä.

He voivat pelastaa henkensä ainoastaan antautumalla Punaisen armeijan vangeiksi tahi lähemällä pois rintamalta kukistamaan kavaltajahallitustaan.

Mitä Kotona Kirjoitetaan

Kersantti Mauno Saloselle, 2 Kpk 1449, kirjoittaa F. Haapasalo, Helsinki, Runeberginkatu 65 A 14, lokakuun 10 päivänä 1941:

„Hitlerin radiossa viimeksi pitämän puheen jälkeen ollaan täällä kovin tönörököitä. Hänen puheestaan kun kuului lupaus, että ennen talven tuloa on kaikki selvää.

Vatanenkin tilannetiedoituksessaan kyllä myös sanoi, että on vain muutamien hetkien kysymys, kun lopullinen välenselvittely venäläisten kanssa on loppuun suoritettu.

Mitä Hitler röhkien edellä, sitä vataset kiljuen perässä. Mutta onneton se, joka luottaa noiden kaksijalkaisten röhkivaisten ja kiljuvaisten leuhkimisiin.

Sotamies Jalmari Seleniukelle, 2 Kpk 1991, kirjoittaa Maija Toratti, Tornio, Kirkkotie 8 marraskuun 1 p:nä 1941:

„Olin eilen hautajaisissa. Kun haudattiin Untisen Yrjö. Sinä olisit nähnyt minun itkevän toisen kerran. Se oli niin hirveän ikävää, kun katseli niitä pikku lapsia joita jäi 9 isää vaille“.

Sotamies Viljo Tervolalle kirjoittaa Lyydi Tervola, Voikka, Oravala 30 XI.41:

„Laurin piti lähteä Kouvolasta Rajulinin Vallen kanssa rintamalle. Mutta 13 pv. lähetti Kouvolasta kirjeen, jossa oli, että lähetetään huomispäivänä linnaan kun ei rintamalle lähte. Sanovat, että linnaakin pääsee rintamalle, jos halutaan. Puurolan Viljo oli pitkän aikaa omavaltaisella lomalla. Pollarit veivät. Viljo oli sanonut, että rintamalle en lähte, menen ennen linnaan“.

Korporaali Tauno Honkoselle, 9 Kpk 5042, kirjoittaa Saara Muthonen, Karstula, Vihtalahti:

„Olet kuulemma halunnut johonkin partioon. Kyllä se on onni. Jos sinä sieltä pelastut. Saarijärveltäkin eräs metsäpiirimies Keskinen

anoi sellaiseen. Nyt 6 päivää sitten, oli niille reissulleen jäänyt. Kyllä kaikille meillekin on elämä siksi rakas että eivötk sellaiseen pyri, kuinka sinä sitten, en ymmärrä.

Kyllä niitä on taas paljon polkiamme jäänyt palaamatta tämänkin kahakan aikana, mitä vielä jääkään, jos tätä jatkuu“.

Sotamies Jaakko Jääskeläiselle kirjoittaa hänen vasta vihitty vaimonsa Eine Jääskeläinen (o.s. Lähde), osoite Turku Jarrumiehenkatu 5, marraskuun 4 p:nä 1941:

„Aaltosen Maire ja Britta olivat meillä viime sunnuntaina, siis ensimmäisen kerran häittemme jälkeen. He toivat meille pienen rautapadan. Käskiöt sanoa sinulle, että pata on, mutta ei ole mitään panna sisälle... Älä unohda, että täällä on yksi joka muistaa sinua ja odottaa, että pian tulisi vapaudenpäivä“.

Sotamies Jaakko Jääskeläinen ei saanut nähdä vapauden päivää eikä nuorta vaimoaan. Hän kaatui tuhansien muiden Suomen miesten mukana Kiestingin suunnalla viime marraskuussa Hitlerin kätyrien tapattamina.

Sotamies Taisto Mikkolalle, 2 Kpk 1554, kirjoittaa eräs Saara Ruotsinkylästä:

„Loppuisi nyt vaan sota, ettei menisi enää niin kovin paljon miehiä kaatuneina. Kyllä niitä on jo mennyt aivan tarpeeksi“.

Mutta asianajaja (nimittäin sakalaisten asian ajaja) Ryti, urheija Rangell, suurenkauppalainen Walden ja Suomen armeijan ylittämättä Mannerheim ovat eri mieltä Saaran ja muiden Suomen kansan naisten kanssa. Heidän mielestään on Suomen miehiä jäänyt vielä aivan liian paljon tapattamatta.

Syy tähän jyrkkään mielipiteeseen ristiriitaan Suomen kansan naisten ja hallitusherrojen välillä on helposti käsitettävissä.

Saara ja muut hänen kaltansa eivät hyödy tästä sodasta mitään vaan menettävät kaikkensa vastoin suurkapitalisti Walden pankkihuijarit Ryti ja Rangell rikastuvat sodasta. Tanne toivoo saavansa runsaat Jarrumiehen penningit, palkkioksi väen asian pettämisestä. Ja Mannerheim, joka on perinnöllinen aatelismies ja tuntee hovieläinsäännöt ja metkut, elää toivon päästä „Suur-Suomen“ keisari.

Sotamies Erik Sjölundille, Kpk 1471, kirjoitetaan Helsinkiin (kirje on kirjoitettu ruotsiksi):

„Kirottu Suomen hallitus, aikoo mennä niin kauas Venäjän kanssa se ei kumminkaan jaksaa. Kaikki Suomen parhaat het kaatuvat yksi toisensa perästä. Mutta siitä ei puhuta. Sitä kiukustuu tähän „uuteen järjestykseen“, joka nyt on. Miksi nyt lopetetaan sitä menoa kauemmas näjälle?“

Sotamies A. Ragnar Wenlinille, 2 Kpk 1990, kirjoittaa vaimonsa Eila Wendin Kellokoskelta 5 XII 41:

„Täältä Tuusulasta ja Kellokoskelta on kaatunut nyt juuri aikoina paljon miehiä. Onko teidän sakista mennyt? Minua peloittaa, rakas“.

Nuoren vaimon pelko ei ole aiheeton. Hänen Ragnarinsa on monien muiden tuhansien valloitusseikkailun uhrien mukana.

Sotamies Jalmari Seleniukelle, 1 Kpk 1991, kirjoittaa Kalle Lenius, Rajamäki 29.XI.41:

„Huomenna tänne taas karjalaisveljestä haudataan. Terve pyhästä haudattiin lauantaina. Olikin oikein komeat haaja. Niin että hyvin näki, että vähän parempaa väkeä.

Huomenna täällä vieraillee Heikistä joku kiertue. Saa nyt nähdä onko yhtään parempaa kuin toissa viikolla. Yks hampaaton oli laulanut koko illan“.

Rintamalta

„RAUHAA ODOTETAAN HARTAASTI“

Korporaali Väinö Silfversten, 9 Kpk 5042, kirjoittaa Kyllikki Koskiselle, Tampere, Tuomionkatu 3:

„Aika täällä kuluu entistä yksitoikkoista latuaan. Rauhaa odotetaan yhtä hartaasti kuin sielläkin, sillä ei ole mikään ihanaus kovalla pakkasella olla yötyä päivää asemissa henkeänsä kaupalla. Mutta ei auta vastaan sanominen niin kauan kun on hengissä“.

Mutta vastaansanomien on myöhäistä silloin kun henki on pois. Eikä se rauha tule odottamalla, siinä on pantava töpinäksi niitä viskaaleita vastaan, jotka eivät halua pistää miekkaansa tuppeen, ennenkuin kaikki Suomen miehet on tapettu.

Jos Ryti, Rangell, Walden, Mannerheim ja Tanner tahtovat jatkaa valloitusseikkailuaan, niin tulkoot itse korpeen paletumaan ja tapattamaan itsensä. Siitä ei ainakaan olisi Suomen kansalle mitään vahinkoa.

„KYLÄ SITÄ PALJON LUVATAAN...“

Sotamies Eino Alatalo, 1 Kpk 2024, kirjoittaa sisarelleen Elina Lindbergille, Helsinki, Ruokolahdenkatu 4 H 10 joulukuun 15 päivänä 1941:

„Täällähän sitä olen vielä seikkailut. Meille luvattiin, että päästään tuonne kaupunkiin huilaamaan, vaan eihän me edes sitä nähtykään. Kyllä sitä paljon luvataan, vaan eihän sitä täytetä. Millaista se on siellä siviilissä se ruokatuohu? Kyllä se alkaa olla mallissa täälläkin tämä ruokatuohu“.

Vänrikki kiroaa sotaa

Vänrikki A. Lannavaara, 2 Kpk 1449, kirjoittaa rouva L. Längille, Helsinki, Kauppiaankatu 3 B:

„Pula-aika on vaikuttanut myöskin armeijan muonitukseen. M.m. leipää, jota ennen saimme riittävästi (faneeria), on ryhdytty annostelemaan, ja ikävä sanoa, se ei riitä edes minulle, saati sinne miehille, jotka ovat tottuneet syömään paljon leipää.

Kumpi tämä kirottu sota loppuisi, että pääsisi kotiin“.

„Minä en enää luota mihinkään“

Alikersantti neuvoa lyhentämään „keljujen viskaalien“ ikää

Sotamies Sven Olssonille, 2 Kpk 1554, kirjoittaa eräs alikersantti (jonka nimeä emme halua mainita, ettei hän joutuisi mainitsemansa „keljun viskaalin“ vainottavaksi):

„Oletko kuullut mitään, että vanhempia äijä olisivat jo laskeneet siviiliin? Täällä kummitelee sellaisia juttuja. Samaten liikkuu Helsingissä taas julmia rauhan huhuja, että muka joulukuun puolella välissä pitäisi tulla rauha.

Minä en enää luota mihinkään, niinkauan kuin nämä ventterit on niskassa.

Mutta muuten yleensäkin tämä alkaa sieppaamaan koko touhu, etenkin kun on täysi kelju komppanian viskaalina. Mä luulen, ettei se olisi pitkäikäinen ihan etulinjassa“.

Niinpä niinkin. Sattuahan siellä rintamalla vahingonlaukauksiakin. Ja miksei ne voisi sattua niihin „keljuihin viskaaleihin“.

Tuo ymmärtäväinen alikersantti on oikeilla jäljillä. Sitten se sotakin varmasti loppuu, kun sotamiehet ja aliupseerit kääntävät kiväärinsä „keljuja viskaaleita“

„LOMIA EI SAA MUUT KUIN ISOJEN TALOJEN ISÄNNÄT...“

Alikersantti M. Ylitälo kirjoittaa rintamalta:

„Ovat nuo „iivot“ pesittyneet niin kovin lujaan, että ei meinaa saada liikkeelle ensinkään. Vaikka hyvinhän sen asian ymmärtää, sillä kukapa sitä mielellään luovuttaa vieralle maitaan.

Lomia ei saa muut kuin isojen talojen isännät ja jotka menevät muijan ottoon. Ja kumpasetkaan tapaukset eivät sovi minuun“.

Niin, ei se tavallinen kuolevainen saa lomaa, jos ei itse sitä ota. Mutta viisainta on ottaa se oikein joukolla, silloin ne viskaalitkaan eivät sinne mitään voi. Toinen hyvä tapa loman saanttiin on Punaisen armeijan puolelle siirtyminen. Siellä ainakin kohdellaan ihmisiksi, eikä sinne mihinkään viskaalien kynnet ulotu!

SOTAMIES MOISIO SAI LEVON...

Sotamies Eemeli Moisio, 1 Kpk 2024, kirjoitti vähää ennen rintamalla kaatumistaan 16.XII.41 Helvi Moisioille Virrat, Vaskivesi:

„Terve taas! Täällä sitä ollaan, ei me vielä päästä huilaamaan, ei tiedä koska, mutta kai joskus tietysti, kun aina luvataan“.

Sotamies Moisio sai levon — ruumiina. Samanlainen lepo odottaa kaikkia Suomen armeijan sotilaita, jos he antavat Mannerheimin viskaalien edelleenkin ajaa itseään surman suuhun.

vastaan. Kyllä ne muuten tapattavat jokaisen, joka on niin hullu, että antaa itsensä tapattaa väärän ja toivottoman „Suur-Suomi“-humpuukin puolesta.

PUNAINEN ARMEIJA ETENEE

Saksalaisten suuri selkäsauna itärintamalla jatkuu

Puhutaanpa suu puhtaaksi!

Jahvetti on kierä kaveri

Hän kehoittaa kotiväkeä valehtelemaan rintamamiehille

Halkinaseksi kansanmieheksi ja rintamamiesten ystäväksi tekeytyvä Jahvetti on itse asiansa sodanlietsojan palkkaa nauttiva virkaintoinen „viskaali“.

Tämä suuruinen „jermu“ piti tammikuun 2 päivänä radiossa ankan nuhdesaarnan rintamamiesten omaisille, jotka totuudenmukaisesti kertovat kirjeissään siitä huutavasta häädästä ja kurjuudesta, joka kotirintamalla vallitsee. Pojille „siellä jossakin“ pitää kertoa vaan pelkkää hauskaa, se oli ponsi Jahvetin virressä.

Toisin sanoen Jahvetti kehoitti kotiväkeä valehtelemaan rintamamiehille, sillä onhan se nyt kerta kaikkiaan tunnettua, että sieltä kotirintamalta ei ole mitään iloista eikä hauskaa kerrottavana, niin surkeassa jamassa siellä ovat nyt kaikki asiat.

Edelleen Jahvetti kehoitti rintamamiesten omaisia lähettämään kaikki valitukset ja muut surulliset kirjeet hänelle, eikä rintamalle. Tässä se Jahvetin kiereys vasta paljastuu. Kyllä se tiedetään, että Jahvetilla on suora yhteys erääseen huonomaineiseen paikkaan, jossa pidetään mustaa listaa kaikista tyytymättömistä eli „kotoisista myrkyn-

kylväjistä“, kuten Rangell heittää nimitti.

Kyllä se tiedetään, että Jahvetti agitaattorivirkansa ohella harjoittaa myöskin ilmiantopalvelusta etsivälle keskuspoliisille eli selvemmin sanoen ohranalle. Tämä käy ilmi m.m. eräästä hänen aikaisemmassa radiosaaarnastaan, jossa hän julisti, että hän ei vastaa nimettömiin valituskirjeisiin, olivatpa ne kuinka asiallisia tahansa. Selvähän se on, eihän Jahvetille eikä ohranalle ole tärkeää epäkohtien paljastaminen eikä niiden poistaminen, vaan tyytymättömien henkilöiden nimien luetteloiminen mustalle listalle.

Onni onnettomuudessa on siinä, että tyytymättömyys Suomen kansan keskuudessa on saanut niin valtavan laajuuden, että Jahvetin pitäisi kohta merkitä mustalle listalleen miljoonia nimiä.

Niin että työstä on Jahvetinkin potkia tutkainta vastaan. Kirjoittakoot omaiset vaan aivan huoletta rehellisesti niinkuin asiat ovat, Jahvetin pelotteluista huolimatta. Ei ne asiat pilloilla leikkimisestä parane. Rehellisyys maan perii.

Taavetti Tietäväinen.

LUPALAPPU

Kaikille, jotka siirtyvät Punaisen Armeijan puolelle, taataan henki, hyvä kohtelu ja mahdollisuus palata kotiin sodan päätyttyä.

(Alla sama venäjäksi)

Пропуск

Всем, кто перейдет на сторону Красной Армии, обеспечена жизнь, хорошее обращение и возвращение на родину после войны.

Tiedättekö

Punainen armeija on valtanut takaisin saksalaisilta Pötovin, Kalininin, Kalugan, Vinän, Jeletsin, Klinin, Volokamskin, Kertshin ja Fedorian kaupungit sekä satoja nempää asutuskeskuksia.

Äskettäin allekirjoitettiin Vihingtonissa 26 valtion julistuksen ja taloudellisten voimarojen käyttämisestä sodassa selivaltoja vastaan. Julistuksen allekirjoittivat m.m. Roosevelt, Churchill ja Litvinov.

Amerikan Yhdysvalloissa Kanadassa asuvat suomalaiset tuomitsevat yksimielisesti Suomen nykyisen hallituksen riittämättömän sotapolitiikan ja antamien kannatuksensa Amerikan Englannin hallituksille sen taistelussa fascistista Saksaa vastaan.

Jokainen sotakuukausi maksaa Suomelle 2 miljardia markkaa.

Stalin, Molotov ja Englannin ulkoministeri Eden kävivät hiljattain Moskovassa neuvotteluja sodan käynnistä sekä hankkeiden ja turvallisuuden järjestämisestä Euroopassa Hitler-Saksaa vastaan.

Sotasuunnitelmien täytäntöönpanon johdosta rintamalla Hitler on pannut viralta Saksan armeijan ylipäällikön, kenraalisotamarsalkka Brauchitschin ja itärintamalla keskilohkon ylipäällikön kenraalisotamarsalkka von Bockin.

Englannin ammatilliset Pääneuvosto ja Neuvostojen Ammattiliittojen Keskusneuvosto ovat hyväksyneet sopimuksen molempien maiden ammatillisten yhteistoiminnasta Hitler-Saksaa vastaan.

SOTILAAN ÄÄNI

ASETAKKIIN PUETTUIJEN SUOMEN KANSAN MIESTEN ÄÄNENKANNATTAJA

N:o 35

Lauantaina, tammikuun 17 p:nä v. 1942

KOTIRINTAMA KAMPPAILEE NÄLÄN KOURISSA
ALAS VERI- JA NÄLKÄHALLITUS!

Nälkä

Hälyyttäviä viestejä saapuu kotirintamalta. Suomen kansa kamppailee nälän kourissa. Nälän seuralaisena on puhjennut ilmi riittämättömien kaupunkilaisten ja maalaisten välillä.

Yksinpä hallitusherratkin myöntävät tämän katkeran totuuden. Ne veisaavat valitusvirsiä ja pitävät Suomen kansalle nuhdesaarnoja sen eripuraisuuden johdosta.

Mitä tekee hallitus nälänhädän torjumiseksi? Se seipitelee tarinoita „jäästeistä“ y.m.s. hirteishuumorin alalle kuuluvia „meriselityksiä“ siihen, miksei Saksasta luvattu vilja olekaan saapunut. Se loihitti nälkäisen kansan silmien eteen kangastuksia siitä runsaasta sadosta, jonka Saksassa tulee ensi kesänä korjaamaan miehitetyn Ukrainan viljavilja pelloilta. Se lupaa siis Suomen kansalle mannaa Hitlerin taivaassa, s. o. „Uudessa Euroopassa“.

„Hitleriin ja ainoastaan Hitleriin on Suomen kansan pantava kaikki toivonsa“. Tuo on A ja O siinä virressä, jota Suomen sotapropaganda nyt vetää.

Ei ole vaikea käsittää tämän Hitlerin katyrien uusimman sotajuonen perkeleellistä kataluutta. Sillä tarkoitetaan, että jos Suomen kansa haluaa saada leipää suuhunsa, täytyy sen olla Hitlerin mieliksi, uhrata fascistisen ryöstösodan alttarille vielä niin monta kymmentä ja sataa tuhatta poikaansa kuin Hitler armossaan.

(Jatkuu 2. siv.)

„KENKUTTA, kun suoraan sanoo“

Korpraali Tauno Honkoselle kirjoittaa hänen veljensä A. Honkonen Koskenjoen alakasleiriltä:

„Kyllähän se joskus tuppaa kenkuttaa, kun sen oikein suoraan sanoo. Kun täällä pakkaa olemaan noita yöherätyksiäkin niin tuhkatihedään, ettei tiedä, minkä yön rauhassa nukkuisi.“

Me saahaan talon ruoka, vaikka eihän se mitään ruokaa ole, kun sitä on niin vähän.“

VALKEAKOSKEN LOTAT
SAAVAT TUNNUSTUSTA
„VANHOILTA ÄIJILTÄKIN“

Eräs „muonaupseeriksi“ itseään nimittävä ikämies kirjoittaa Turusta 12.XI.41 Valkeakosken sotavankileiriltä tultuaan:

„Kyllä ne Valkeakosken lotat olivat sitten eri kivoja tällaiselle vanhalle äijällekin. En olisi voinut koskaan sellaista uneksiakaan“.

Minkäläisistä „kivuudesta“ tässä on kysymys, sitä ei kirjeessä tarkemmin selitetä. Mutta mainita sopii, että aikaisemmin on lendessämme esitetty monia otteita rintamamiesten omaisten kirjeistä, joissa hyvinkin jyrkin sanoin paheksutaan suojeluskuntalotina toimivien herrasmamselfien käyttäytymistä, jolla he häpäisevät suomalaisen naisen maineen. Upseerit taas kerskuvat kirjeissään voitoillaan „paheita ymmärtävien“, tupakoivien ja juopottelevien lottien keskuudessa.

KUOLEMAA, vilua, nälkää, ja syöpäläisiä

Kersantti Vilho Kurikka, 9 Kpk 5042, kirjoittaa Heino Kurikalle Lempäälään 12. XI. 41:

„Kyllä tämä tuntuu sellaiselta hassulta koko touhu... Vai on siellä sellaisia uutisia, että Mattikin on kaatunut ja paljon tuttuja muitakin... Eipä sitä tiedä, koska täällä jää johonkin nevalle. Sellaiselta tämä vaikuttaa... Täitä alkaa olla jo melko paljon kun täällä ei ole tilaisuus muuttaa kamppeita koskaan.“

Sotamies Vallu Lehdolle, 4 Kpk 5913, kirjoittaa muuan Topi, 2 Kpk 7486, (Lappeenranta):

„Minkälaiset siellä on ruuut? Täällä ne on aika heikot. Minä ainakin jään joka ruokareisu vähän vaillinaiseksi. Luulen, että sama on sielläkin“.

Sotamies Boris Poschehonorov, 1 Kpk 1920, kirjoittaa Ninalle:

„Kyllä tämä sellaista hommaa on, että tämä jo saisi loppua. Pakkanen on pahalla päällä. Jalat tahovat palettua ihan väkisten. Ruokajuttu käy kovin huonoksi... Täällä on suuremmaksi osaksi käynyt niin, että kun joku pääsee lomalle, niin se jääkin sille reisulle“.

NÄLKÄ

(jatkoa 1. siv.)

hyväksi näkee. Kysymyksessä on siis aito hitleriläinen kiristystempu, kyynillinen keinottelu Suomen kansan häädällä ja verellä.

Todellisuudessa on Suomen kansalle yksi ainoa tie todellisen, „maallisen“ leivän ääreen. Vain sodan pikainen lopettaminen voi pelastaa sen nälkäkuolemasta. Neuvostoliitolla ja sen mahtavilla liittolaisilla on yllin kyllin viljaa. Niillä on myöskin vilpitön halu auttaa kärsivää Suomen kansaa.

Mutta tuon avun antaminen käy mahdolliseksi vasta silloin kun Suomen kansa nousee taisteluun suistaakseen niskoiltaan veri- ja nälkähalituksen.

Niinkauan kuin mannerheimiläiset seikkailijat ja Suomen kansan tapattajat ovat vallassa, ei sota lopu, ja Suomen kansan paras osa tuhoutuu rintamalla.

On siis lähdettävä pois rintamalta ja yhdessä kotirintaman väen kanssa karkoitettava pois Suomesta saksalaiset anastajat sekä tuhottava heidän hännäkannattajansa.

Ainoastaan siten menettelemällä voi Suomen kansa pelastua tuholta.

Alikersantti Olavi Käpille, 9 Kpk 5311 B, kirjoittaa eräs Kaarina, Mäntä, Vuohijoki:

„Matkalla Tampereelle

osuttiin menen tullen juuri saksalaisten sotilaitten kanssa samaan. Ne on sitten kivoja poikia ja ko-meita ja niin kamalan iloisia. Kumpi olis kaikki suomalaisetkin niin iloisia, niin mikäs olis ollessa. Ne ei osannut suomea, eikä me saksaa, mutta kyllä me toimeen tulimme niiden kanssa.“

Sotamies Gunnar Ingmanille kirjoitetaan Masabysta:

„Täällä nyt kaikki naiset rakastuvat niihin saksalaisiin. Ei suinkaan moni

HUUMORIA

Nykyaikaisen saksalaisen kolme ominaisuutta

Eräältä ulkomaalaiselta diplomaatilta kysyttiin hänen palattua natsi-Saksasta minkälaisen havainnon hän oli tehnyt nykyajan saksalaisesta. „Saksalaisilla on ennen kaikkea kolme ominaisuutta“, sanoi hän. „He ovat natseja, viisaita ja rehellisiä“. Kun kysyjä ihmetteli tuota vastausta, vastasi diplomaatti: „Asia on sillä tavalla, että jokaisella saksalaisella on näistä ominaisuuksista vain kaksi: se, joka on rehellinen ja natsi, ei ole viisas; se, joka on natsi, ei ole rehellinen; se, joka on viisas ja rehellinen, ei ole natsi.“

Göbbelsin suu

Kun Saksan propagandaministeri Göbbels oli äskettäin johtamassa, kävi kaksi tätä yöllä tekemässä tuttavuutta hänen kanssaan. Ne päättivät ajan kuluksi järjestää kilpajuoksun, joka pikemmin propagandaministerin toisesta suupielestä toiseen. Ne juoksisivat kerta, ja kuusi kertaa voitti yksi ja sama täll.

„Mistäs se oikein johtuu?“, kysyi voitettu. „Minähän olin tunnettu täiden juoksumestariksi ja sinä pääsetti-
tenkin aina ennen perille.“

„Sehän on hyvin yksinkertaista“, vastasi voittaja. „Minä olen juossut joka kerta takatietä niskan kautta. Tie on paljon lyhempi!“.

Hitlerille ehdotetaan Nobel-palkintoa

Tämän vuotinen Nobel-palkinto fysiikan alalla ehdotetaan antavaksi Adolf Hitlerille. Tämän ehdotuksen perusteluksi esitetään, että lerin on onnistunut keksiä sellainen „salama“, joka on kestänyt jo kymmeniä vuosia.

Hänen hartain toivomuksensa

Vääpeli kysyy sotamieheltä, mikä olisi hänen viimeinen toivomuksensa, kun kranaatti räjähtäisi hänen viereensä. Sotamies vastaa empi-
„Se, että Mannerheim seisoi siinä minun vierekseni.“

Viisaasti tehty

„No mitäs teille kuuluu?“
„Kiitos, kyllähän se nyt menettelee — minä nimittäin lakannut kuuntelemasta radiota.“

SAKSALAISET KULKEVAT VOITOSTA VOITTOON ... NAISRINTAMALLA

MUTTA ONPA SIELLÄ MONELLE SAKSMANNILLE

„AUENNUT TAIVASKIN“

mies saa omaansa, jos satuu tulemaan takaisin sieltä.“

Helsingistä kirjoitetaan:

„Saksmannia täällä on. Nehän täällä hallitsee tyttäriä.“

Korporaali A. Ragnar Wendelinille kirjoitetaan Järvenpäästä:

„Hyi olkoon sitä saksmannijuttua! Minähän jo kesällä sanoin sinulle etkä meinannut uskoa.“

Helsingistä ilmoitetaan monista tappeluista suomalaisten ja saksalaisten sotilaiden vä-

hällä. Näitä tappeluita on jo muutamia saksalaisia niissäkin lähdönseen ma-

maan. Tappelujen aikana useimmissa tapauksissa olleet naisasiat ja varsinkin se seikka, että saksalaiset järjestettyihin porttolohiin kotellaan suomalaisia naisia, on hädänalaista asemaa hyödyntäen.

Suomalaisten rintamalla viha röyhkeitä saksalaisia vastaan, jotka isännöivät Suomea, kuten ainakin miehittäjien maassa, on täysin oikeutettua. Lyödä niitä sikoja ja pöyhkiä ei ne vähemmästä huutia tietämään.

Mitä Kotona Kirjoitetaan

Sotamies Hilding Elille, 2 Kpk 473, kirjoittaa hänen vaimonsa Elvi Eli Grankullan Jakkarbosta:

„Matti oli muutaman päivän kotona lomalla. Hän tupakoi nyt ja kun minä kysyin miksi, niin hän vastasi: „Pitäähän sitä jotakin työntää suuhunsa, kun nälkä vaivaa“. Voi kauheata, kun ne vielä kieltävät ruokapakettienkin lähettämisen teille. Teidän pitää vain tapella ja kuolla nälkään.“

Tuleeko tästä sodasta koskaan loppua? Kuka sen tietää, kauanko sinä vielä kuljet vieraan maan kamaralla. Kaikkein suurin suru on se, että nyt on kylmä eikä sinulla ole talvivaatteita. Sinulle pitäisi saada huopatuksut, mutta niitä ei ole missään.“

Sotamies Valio Korpelalle, 2 Kpk 1905, kirjoittaa hänen vaimonsa Mirja Korpela, Kausala, Korpikylä:

„Sinun kirjeesi tuntui olevan niin epätoivoinen. Ymmärrän, että kyllä siellä hermostuu... Ikäväähän tämä elämä on ja tuntuu kuin ei olisi enään toivoa ollenkaan.“

Minä odotan sinua uskollisesti vaikka ikuisuuden, en väsy odotukseen, sillä kerran loppuu sota ja sinä rakas tulet kotiin oman pienen Violasin ja Mirjasin luokse.“

Sota loppui Valio Korpelan kohdalta. Mutta hän ei palannut pienen Violasin ja Mirjasin luo, vaan kaatui sotahullujen valloitusseikkailijain uhrina lokakuun 25 p:nä 1941.

Sotamies Lauri Blylle, 2 Kpk 1449, kirjoittaa E. Bly, Kotka:

„Lähetin sinulle tänään paketin, mutta se oli nyt vaatimattomampi kuin aikaisemmin. En saanut edes silakoita. Tämä kotirintama kiristyy joka tavalla.“

Kersantti Toivo Arvid Heikkiselle, 2 Kpk 0472, kirjoittaa Annikki Kontro, Helsinki, Pengerkatu 32 A 35:

„Näen täällä joka päivä hirveän paljon invaliideja. Keneltä on jalka pois, keneltä käsi, kuka on sokea.“

Sotamies Jaakko Jääskeläiselle kirjoittaa hänen sisarensa Hilda, Turusta:

„Nyt ei saa lähettää mitään ruokaa kenttäpostissa.“

Leevi-nimiselle sotamiehelle kirjoittaa Helsingistä eräs Sylvi:

„Kunpa nyt jo luoja soisi sodan loppuvan, edes pienen Suomen osalta, sillä sota ja vuosi on liikaa Suomalaisraukalle ja sen väsyneille miehille.“

Pienen Suomen raukan onnettomuus on siinä, että sitä hallitsevat suuruudenhullut, joiden kunnian, saaliin- ja verenhimon rajaton. Sota ei lopu toivomalla, vaan toimimalla noiden kansan verellä keinottelevien onnenonkijain kukistamiseksi.

Pieksämäeltä kirjoittaa eräs Mirjami rintamalle serkulleen:

„Niin, se sota ei lopunutkaan, vaikka luultiin... Joskus tulee aivan kapinamieli kaiken luojalle.“

„Kaiken luoja“ ei ole syyllinen tähän sotaan. Sen ovat saaneet aikaan verenhimoisen Hitlerin suomalaiset apurit. Niitä vastaan on kapinamieli suunnattava.

Sotamies Jaakko Jääskeläiselle kirjoittaa hänen vaimonsa Eila Jääskeläinen, Turusta:

„Se silakka-asia lyö vaan kovasti vastaan, ei niitä mistään saa. Ja jos näytää sitä lappua, niin ne sanovat, että kyllä Helsingissä silakkaa pitäisi olla, menkööt upseerien muijat

jonoon vain, niillä on hyvää aikaa.“

Niinkuin tiedät, ihmiset ovat hirveän ylpeitä nykyään.“

Eino Anttolaiselle, 1 Kpk 5042, kirjoittaa Taavetti Anttolainen, Kuolemajärveltä:

„Viime sodan aikana minä kuljin koko ajan rintaman mukana, mutta tästä sodasta minä vetäisin nahkani pois.“

Se oli viisaasti tehty.

Alikersantti Mikko Suvilamelle, 2 Kpk 1434, kirjoittaa hänen sisarensa Impi Suvilammi:

„Ajatteles, kun yritin lähettää sinulle pakettia ja tekivät sen, etteivät otta-
neet vastaan. En tiedä, oliko „sotakieltotavaraa“. Kyllä minua kenkutti, kun sain tuoda paketin takaisin.“

Eiköhän niitä sotamiehille ja aliupseereille lähetettyjä paketteja voisi kuljettaa vaikka samoissa autoissa, joilla upseereillekin tuodaan sapuskaa, viinaa ja „paheita ymmärtäviä“ lottia.

Sotamies Eino Parkkoselle, 9 Kpk 1513, kirjoittaa hänen vaimonsa Aino Parkkonen, Kouvolasta:

„Eero on Syvärissä. Kovin pienet kuuluvat olevan muona-annokset sielläkin. Eero kirjoitti, että keittoruokaa ei ole saanut min-
käänlaista.“

Urjalasta kirjoittaa muuan Meeri Jussi-nimiselle ystävälleen:

„Täällä on niin hirveän ikävää, että et voi kuvitella. Ei muuta kuule kuin itkua ja valitusta, kun kaikki pojat on viety sotaan, ja sen tietää, etteivät palaa koskaan. Meillä lähti viimeinen mies perjantaina reissuun — nimittäin veljeni.“

„Meillä ei ole sanottavaa puutetta elintarpeista, aseista eikä vaatetuksesta... Meidän ihmisvoimavarojen ovat tyhjentyvät“.

J. V. STALININ puheesta marraskuun 7 pnä 1941

Muistatko vielä...

Hupsu Hitler, jota Suomen hallitusherrat ylistivät „neroksi“, sanoi viime lokakuun 3 päivänä, Neuvostoliittoa tarkoittaen:

„Minä ilmoitan vasta tänään, sillä tänään voin sen sanoa, että tämä vihollinen on jo murskattu eikä se enää koskaan siitä nouse“.

Nyt tuo „murskattu“ vihollinen antaa Hitlerille suuren selkäsauvan toisensa jälkeen.

„Uusi Suomi“ julisti viime syyskuun 12 pnä:

„Sota loppuu ennentälven tuloa“.

Nyt „Uusi Suomi“ visertelee aivan kuin „muina miehinään“, jallittaen sitä hurskasta toivomusta, että sota loppuisi vuoden 1942 kuluessa.

„Nerokkaan“ Hitlerin leuhkimisista höynähtäneet Suomen lehdet kirjoittivat lokakuussa:

„Moskovan ja Lenin-gradin valloittaminen on muutaman päivän kysymys“.

Todellisuudessa on Hitlerin hirmuvallan romahtaminen ja hänen suomalaisten apuriensa „Suur-Suomi“-sotakallun kokoonlajittaminen vain ajan kysymys.

Tunnettu sotatilannekatsausten laatija Vatanenkin innostui viime syyskuussa julistamaan:

„On vain muutamien hetkien kysymys, kun loppullinen välien selvittely venäläisten kanssa on loppuun suoritettu“.

Mutta Vatanenkin on tullut vaatimattomaksi. Hänkin on nähtävästi päättänyt vetäytyä „ennakolta valmistettuihin aseisiin“ ja siirtyä „asemasotaan“.

Mannerheim „ilmoitti“ itsenäisyyspäivän edellä antamassaan päiväkäskyssä, että sota loppuu aivan kohta.

Nyt tämä herra vetää valan toista nuottia. Luulisi, että noin nolosti päättyneen leuhkimisen jälkeen miestä keljuttaisi edes sen verran, että päättäisi vetäytyä yksityiselämään, rupeamalla esimerkiksi yksityisrosvoksi. Mutta niinhän se sanoo sananlaskukin, että ennen maa repee, ennenkuin Mannerheim häpee.

„Ne lääkärit taltta-olla niin keljuja“

Sotamies Valio Korpela 2 Kpk 1905, kirjoittaa vaimonsa Mirja Korpelan lasta:

„On hermostuttavaa ei sota jo ala loppua. Mihinkähän se Veikko tuu, kun lähti omin lomalle eikä sanonut tevänsä takaisin. O ihme, että niinkin ruhlisen miehen hermostua. Mutta eihän se oltaan ole ihme, kun on samat miehet remmi. Pitäisi teidän jo lepäämään ja toisia tilalle, sillä onhan paljon sellaisia, jotka olleet ihan kotona ei tiedä sodasta mitään. Tänäpäin olen ollut murtunut. Huolestui että kuinka siinä sielut, kun se selkösikin on kaiken lisäksi. Mutta ne lääkärit olla niin keljuja, että ota sellaisia vikoja mioon“.

Mannerheimin keljuttajat lääkärit katsoivat sairaan miehen Valio Korpelan kiinni, saamaan suuren Hitlerin lihamyllyssä.

LUPALAPPU

Kaikille, jotka siirtyvät Punaisen Armeijan puolelle, taatusti henki, hyvä kohtelu ja mahdollisuus palata kotiin sota päättyttyä.

(Alla sama venäjäksi)

ПРОПУСК

Всем, кто перейдет на сторону Красной Армии, обещана жизнь, хорошее обращение и возвращение на родину после войны.

SOTILAAN ÄÄNI

ASETAKKIIN PUETTUIJEN SUOMEN KANSAN MIESTEN ÄÄNENKANNATTAJA

N:o 36

Lauantaina, tammikuun 24 pnä v. 1942

Lomakysymyksestä

„EIKÖ POIKA NÄYTÄKIN HYVINVOIVAN NÄKÖISELTÄ?“

Täysin oikeutettua suuttumusta herättää sotamiesten ja aliupseerien sekä heidän omaistensa keskuudessa se puolueellisuus ja suosikkijärjestelmä, joka vallitsee sotilaiden kotiloma-asiansa. Sotamiehet toteavat, että lomia saavat ainoastaan isojen talojen isännät, naimahaluiset suojeluskuntakihot sekä ne, jotka matelevaisuudellaan ja virkaintoisuudellaan ovat päässeet n.s. „kunnostautuneiden“ ja „luotettavien“ kirjoihin.

Tämä puolueellisuus johtuu siitä, että hallitusherrat pyrkivät kaikin keinoin eristämään tavalliset rintamamiehet kodeistaan, estämään todenperäisten tietojen saapumisen rintamalle kotona vallitsevasta hädästä ja kurjuudesta. Omaisia kielletään kirjoittamasta rintamalle ikävistä asioista. Sotasensuuri pidättää joukotain sotilaille lähetettyjä kirjoituksia.

Samassa eristämistarkoituksessa on viime aikoina ryhdytty perustamaan sotilaiden lepokoteja rintaman läheisyyteen. Loman ansainnutta sotilasta ei siis päästetä kotiin näkemään siellä vallitsevaa hätää, vaan hän saa loman korviketta poliisivalvonnan alaisena.

Sotilaat! Pankaa vastalauseenne lomakysymyksessä harjoitettavaa mielivaltaa ja suosikkijärjestelmää vastaan! Älkää antako riistää itseltänne oikeutta kotilomaan! Ottakaa loma omin lupinne joukkueittain, komppanioittain, pataljoonittain! Siirrykää Punaisen armeijan puolelle!

Siten menettelemällä joudutte sodan päättymistä.

Sotavanki korpraali VEIKKO VARIS J.P. 6 kertoo:

„Haavoituin vaikeasti jalkaan ollessani vänrikki Värlundin johtamalla tiedustelumatkalla. Pyysin apua tovereiltani, jotteivät he jättäisi minua pakkaseen jäätymään. Alikersantti Muhos Uno yrittikin auttaa, mutta kun vänrikki Värlund ei antanut lisäapua, oli hänenkin jätettävä minut.“

Raskaammalta kuin oman henkeni meno tuntui äidin kohdalla. Vaikka omistammekin talon ja 6 lehmää, niin ilman työvoimaa on 60-vuotiaalla äidilläni edessä nälkäkuolema tai köyhäinhoitola. Maatessani hangella haavoittuneena kiroisin mielessäni sodan alkajat.

Näköpiiriini ilmestyi puna-armeijalaisia. Pinnistin jällellä olevat voimani huutaakseni apua. Puna-armeijalaiset kuljettivatkin minut ahkiolla kent-

täsairaalaan, jossa suomen kieltä puhuva lääkäri otti jalastani kuulan ja puhdisti haavan sekä laittoi jalan kipsiin. Olen sairaalassa maannut lähes kuukauden ja nyt jo tuntuu jalkani hyvältä ja siksi voimakkaalta, että voisin lähteä vaikka kotipeltojeni kylvämään. Lääkäri sanoi, että huomenna otetaan pois kipsi ja pääsen liikkumaan. Minä olen lihunut täällä ollessani. Eikö poika näytäkin hyvinvoivan näköiseltä? Tämä Veera pitää huolen pojasta. Häneltä olen oppinut jo jonkun verran venäjän kieltäkin. Yleensä minua on kohdeltu erikoisen hyvin. Olen sydämestäni kiitollinen neuvostomaalle, jota vastaan minä tietämättömyydessäni taistelin, mutta joka siitä huolimatta pelasti henkeni“.

Mitä kotoa kirjoitetaan

Korporaali

Erkki Lappalaiselle

1 Kpk 2965, kirjoittaa hänen vaimonsa Hilja Lappalainen Onkamosta 25.12.41:

„Nyt on joulupäivä, mutta ei se siltä tunnu. Paras jouluni on pois. Monta joulua olen viettänyt, mutta tämä on kurjin, kurjempi kuin koskaan ennen“.

Sotamies

Vilho A. Lipiäiselle

1 Kpk 2965, kirjoittaa Alli Inkien, Huttu, Purala 29.12.41:

„Täällä ihmettelevät, että ei ole ennen ollut tällaista joulua. Täällä on niin hiljaista, vain pieniä poikia näkee kujilla liikkuvan. Vilho L. on viety rintamalle... Martilta ja Taunolta on sota lopussa. Viikko siten hautasivat“.

Sotamies

V. Hämäläiselle

9 Kpk 5296, kirjoittaa hänen sisarensa K. Hämäläinen Oulusta 22.12.41:

„Täällä on niin ruoan puute. Meilläkin on jo leipäannokset kaikki syöty, ja kuukausi on vielä näin vajaa. Joulua on taas edessä, vaan ei ole mitään mitä jouluksi laittaisi“.

Vänrikki

Tauno Pukalle

1 Kpk 2965, kirjoitetaan Vuokseniskalta 28.12.41:

„Tulee mieleen väkisinkin tuo vanha ajatus: kunpa tuo kauhea, kauhea sota loppuisi pian“.

Kersantti

Ahti Lyijyselle

1 Kpk 2965, kirjoittaa hänen sisarensa Aune Lyijynen Haapajärven Vainikkalasta 28.12.41:

„Kyllä joukostamme on

paljon miehiä pois, jotka läksivät silloin ylittämään rajan. Moni lepää haudassa ja toiset sairaalassa, saamistaan haavoista. Sinäkin olet nyt yksin meidän veljeksistä, vaikka silloin kun läksitte oli kolme“.

Tykkimies

M. Männistölle

kirjoittaa korporaali Väinö Järvinen Haapamäeltä:

„Olen jo kuudetta viikkoa lomalla. Tulehan joskus tänne tippoja nauttimaan“.

Sotamies

Aarne Viivelille

9 Kpk 5324, kirjoittaa M. Viivel Pihtiputaalta:

„Saa nähdä kuinka kauan kestää tällainen aika. On ihan ikävä kun ajattelee ihmisten kärsimyksiä. On nälkä ja kaikki puute ihmisillä... Oishan suuri ihme, jos rauha koittaisi Suomen kansan elämässä“.

„Ihme“ tapahtuu silloin, kun Suomen kansa herää ja kukistaa sen verellä ja hädällä keinoittelevat sotaseikkailijat.

Katri Mäkinen Rautajärveltä kirjoittaa Viljolle:

„Isä on vanhentunut kovasti, kun aina on suru pojista. Kyllähän sota saisi loppua, tulee pian nälkäkin koko maahan“.

Sotamies

Eino Backmanille

1 Kpk 1473, kirjoittaa Helmi Mutka, Helsinki, Turuntie 92 A 9 joulun edellä:

„Me elämme täällä pulajan elämää... Sain tietää Onnin viimeisistä vaiheista. Se oli ikävä kuolema. Koita sinä olla varovainen, ne partioiretket on niin vaarallisia“.

Sotamies

Viljo Hämäläiselle

9 Kpk 5295, kirjoittaa Tytti Kaartinen Kiantajärveltä 14.12.41:

„Kun tuo kiduttava loppuisi“.

Kersantti

Matti Toikkaselle

3 Kpk 4993, kirjoitetaan Pihtiputaan Alvajärveltä:

„Täällä kuuluu huonoa. Taas tuli lehmäinotto. Näys meidänkin kylän, vaikka vasta meni hämmästyttävä. Minä en, että kaikki viijä miehet ja elävät“.

Väepeli

Veikko Paajaselle

kirjoittaa hänen vaimonsa M. Paaja Helsingistä:

„Väinö on nyt siirtä sinne jonnekin kauaksi näjän puolelle. Tyytyisin jo siihen hamstrattuun meihin, minkä olette saaneet. Onhan sitä jo niin hirmu paljon“.

Ei ne hamstraajat tyydy, nenkuin ovat hamstranneet sellen hyvän selkäsäunan ennenkuin ovat saaneet hamstratuksi kaikki Suomen miehen vainajiksi tahi rammoiksi.

Rajamäeltä kirjoitetaan:

„Täällä raivoaa kumukulkutauti, joka tappaa meihin koko kylän siat. Ainakin 10 sikaa on jo kuollut. Rajamäestä ja loput tästä tappaa keskenkasvanut jos mieli jotain hyötyä voistaan“.

Sotamies

Jalmari Seleniukelle

2 Kpk 1991, kirjoittaa Alli Lahti Helsinki, Oikokatu 1:

„Elintarvetilanne huonee päivä päivältä“.

SUOSIKKIJÄRJESTELMÄ

elintarvikkeiden jakelun alalla

Rintamamiesten omaiset ilmaisevat nyt joka puolelta maata tyytymättömyytensä sen johdosta, että elintarvikkeet myydään nykyään tiskin alta, joillekin „paremmille ihmisille“, tavallisten kuolevaisten jonottaessa turhaan päiviä kausia.

Sotamies Antti Materolle, 9 Kpk 5295, kirjoittaa hänen vaimonsa Vilma Matero Kiantajärveltä 12.12.41:

„Kyllä se on tuo maailman vaellus somaa, kun kaupassakin pitäisi osata sipittää eli korvaan mennä sohisemaan ennenkuin jotakin saa. Minulle ei sitä taitoa ole annettu vähääkään. Riitelyn nojalla saa ensin kortit, ja sitten sillä viisin kaupasta. Ei ole jouluksi mitään muuta kuin puoli kiloa riisiä“.

Sotamies Eino Backmanille, 1 Kpk 1473, kirjoittaa Linea Backman, Hämeenlinna, Sairion parantola:

„Kaikesta on pula, vaan ei sille mitään voi. Ne myyvät karamellitkin aivan tiskin alta nykyisin“.

Tämä tiskin alta myyminen tapahtuu Rangellin hallituksen siunauksella. T. k. 10 p:nä esiintyi radiossa kansanhuoltoministeriön osastonpäällikkö Toivonen, joka piti aivan hyväksyttävänä sellaista tapaa, että kauppiaat myyvät niin sanotuille „vanhoille ostajille“ tahi „tärkeissä tehtävissä“ oleville henkilöille elintarvikkeita ilman jonotusta, tiskin alta. Hallitusherroja on siis kiitettävä siitä, että tämä törkeä suosikkijärjestelmä rehottaa niin julkeasti.

„Täytyy vaan tyytyä jumalan tahtoon“

Sotamies Eino Backmanille, Kpk 1473, kirjoittaa hänen äitinsä Saima Backman, Helsinki, Opetuskeskustienkatu 28, joulukuun 10 p:nä 1941:

„Kyllä aika on tullut huonoksi nykyään... Sain Erkiltä kirjeen. Tuntuu siltä, että hän on saanut tarpeeksi sodasta... Kallasuokin on jättänyt tämän elämän. Niin menee nuoria miehiä. Täytyy vaan tyytyä jumalan tahtoon...“

Kun Suomen hallitusta johtavat suuri- ja pankkierat tappavat tuhansia ja taas

tuhansia Suomen miehiä Hitlerin maailmanvalloitusjoukkojen ja oman anastushimonsa tyydyttämiseksi, selittävät he uskovaisille ihmisille, että se on muka jumalan tahto. Ja hyvin monet uskovaiset antavat noiden tunnotomien konnien käyttää väärin uskonnollisia tunteita. Mutta olisi jo aika ymmärtää, että suurkapitalisti Waldenin sekä pankkierojen Rydin ja Rangellin tahto ei suinkaan ole mikään jumalan tahto. Suurkapitalisteilla ja pankkihuijareilla ei ole muuta jumalaa kuin mammona.

Pakettivarkaus rehottaa

Reservikorporaali V. V. Tamanderille, 1 Kpk 1473, kirjoittaa hänen nuori tyttärensä Aune Tamlander, Helsinki, Pääskylänkatu 5 B 61, joulukuun 10 p:nä 1941:

„Rakas isä! Sinua isä me odotetaan niin hartaasti kotiin, että kun joku tulee meidän kerrokseen niin me aina ajatellaan, että nyt se on isä. Mutta ei se ole. Sehän on hyvä

että olet saanut ne paketit. Juhon paketeista oli viety sokeri, sakariini, „Saima“-aski ja pulla ym. Ja äiti sai maalta paketin ja se oli sitten ihme, kun siitä ei oltu viety mitään“.

Pakettien katoamisesta ja pakettien varkauksista puhutaan nyt aivan yleisesti sotilaiden ja heidän omaistensa kirjeissä. Se on nälänhädän merkki.

„Pääsin kuin koira veräjästä“

(Sotavanki Olavi Lyytikäisen kirje Toivo Lyytikäiselle Valkealaan)

Hyvä kotiväki!

Karjalaiset sissit yllättivät ohjaamani auton, jossa istui 2 kapteenia ja sanitääri-lotta. Toinen kapteenista meni „suojaan“ sanitääri-lotan taakse ja ampui sieltä pistoolilla, vaikka lotta pyysi päästämään hänet irti. Toinen kapteeni koetti juosta karkuun, mutta sissien kuulat lävistivät hänet. Minunkin henkeni oli hiuskarvan varassa, mutta piilottauduin auton alle. Kapu siitä taisi vähän hermostua, kun alkoi paukutella minuakin. Tästä hötäkästä pääsin kuin koira veräjästä. Sattui vain vähän jalkaani. Sissit ympäröivät auton ja kehoittivat ihan selvällä suomen kielellä kömpimään pois sen alta. Vangitsijani olivat kaikki suomalaisia ja karjalaisia poikia.

Jalkani on aika hyvä. Lääkärin hoitoa olen saanut joka päivä. Ei täällä ole myöskään ruuasta puute, eikä tarvitse rukoilla leipää hengenpitimiksi, kuten joukko-osastomme vierellä säilytetävät sotavangit siellä Suomesa joutuivat tekemään.

Viimeisessä kirjeessä te kirjoititte ettei kaupasta saa mitään. Ja huonommaksi se vain tulee, jollei ne herrat sitä sotaa lopeta ja päästä miehiä rauhan töihin. Onko isä jaksanut käydä työssä ja Toimi myös? Toivon pikaista rauhan tuloa ja voikaa hyvin. Olavi.

„Vielä joku kuukausi, vielä puoli vuotta, ehkä vuosi — Hitler-Saksan täytyy luhistua omien rikostensa painon

J. V. STALININ PUHEESTA MARRASKUUN 7 PNÄ 1941

SUOMI EI JAKSA KAUAN KÄYDÄ SOTAA Kaatuvatko kaikki

VASTATESSAAN ERÄÄN ULKOMAALAISEN SANOMALEHTIMIEHEN SUOMEN TILANNETTA KOSKEVAAN KYSYMYKSEEN, NEUVOSTOLIITON TIETOTOIMISTON VARAJOHTAJA S. A. LOSOVSKI LAUSUI TAMMIKUUN 13 PNÄ PIDETYS- SÄ SANOMALEHTIMIESTEN VASTAANOTOS- SA:

„Minulla on jo ollut mahdollisuus useamman kerran sanoa teille, että Suomi on ase Hitler-Saksan käsissä ja että taloudellisesti näännytetty ja elinvoimansa menettänyt Saksan orjuuteen joutunut Suomi ei voi kauan kestää. Mikäli voi päätellä, on Suomen kansa johdettu äärimmäisen nälänhädän, köyhtymisen ja epätoivon partaalle. On luonnollista, että Suomessa on kasvanut voimakkaasti viha saksalaisia vastaan ja tämä viha on usein löytänyt ilmaisunsa saksalaisten sotilaitten sekä suomalaisten sotilaitten ja väestön välisissä yhteenotoissa. Ei ole myöskään ihmeteltävää, että Suomen kansa janoaa rauhaa ja suhtautuu halveksien kaikkiin niihin seikkailijoihin, jotka imperialistisella „Suur-Suomi“-tunnuksella ovat saattaneet Suomen vuodattamaan vertaan Hitler-Saksan etujen puolesta.

On vaikea sanoa, mihin suuntaan tapahtumat tulevat kehitty- mään, mutta selvää on, että saksalaisia vihataan Suomen laajo- jen väestökerrosten keskuudessa samoin kuin kaikissa muissakin miehityksissä maissa“.

SAKSMANNIT KUNNOSTAUTUVAT yksinpä Varpaisjärvelläkin rintama- miesten vaimojen viettelemisessä

Alikersantti Väinö Nymanil- le, 9 Kpk 5295, kirjoittaa Anna- Liisa Lappalainen Varpaisjärvel- tä 12.12.41:

„Pelonsekainen tunne tah- too väkisinkin vallata mie- len... Monet naisparat ovat menneet monta kymmentä metriä eteenpäin (?) Ajatella — kuinka viitsivät saksalais- ten kanssa pelata — vielä rou- vaihmiset. Niin, sellaista se on. Muukalaisten perään juos- taan, kun omat miehet ovat siellä jossakin henkensä edes- tä tappelemassa näiden petol- listen akkojensa puolesta“.

Anna-Liisa Lappalainen ereh- tyy vaan sinä, kun luulee Var- paisjärven miesten tappelevan „petollisten akkojensa“ puolesta.

Todellisuudessa he taistelevat vaimojensa viettelijäin, saksalaisten fascistiroistojen puolesta, mikä on vieläkin surullisempaa ja sääliävämpää.

Oulusta kirjoittaa tykkimies Kalervo Vihavaiselle, 9 Kpk 5295, Elma Jokela:

„Saksalaisia on täällä niin hiton kovasti ja yhtenäen tuo- daan lisää. Paljon on sellaisia tyttöjä, jotka kovasti ovat saksalaisten perään. Mutta minusta tämä on suorastaan keljuttavaa. Minä kyllä en hei- tä voi sietää ollenkaan“.

Saksmannit isännöivät Suo- messa, kuten valloitetussa maas- sa ainakin. Kuinka kauan aiotte sietää tätä, suomalaiset sotilaat?

tässä sodassa

Sotamies Urho Nieminen Kpk 5295, kirjoittaa Oulusta Lahdesta 12.12.41:

„Mikä kunnioitettu asia kun sota loppuis. Mutta se lisääntyy pakana ainoastaan. Täälläkin on alkanut sirenit ulvoa joka päivä. On ihme, että pysyt siellä, vaikka ei kaikki kaatua tässä dassa“.

Kyllä ne sittenkin tahtovat kaatua tahi silpoontua kaikki ei kansa tee sodasta omalla tavallaan, kukin sotahullujen hallituksen.

KUINKA SUOMEN PÄÄMAJAN VIRALLISIA TIEDONANNOJA VALEHDELLA

Neuvostoliiton Tietotoimiston virallisessa tiedonannossa mikuun 16 päivästä sanotaan:

Saksalaisille maansa neet Suomen vallanpitäjät vät ole voineet turvata töä ja armeijaa elintarvikkeissa Suomessa vallitsee nälkä. Luovutettuaan läisille voit ja lihat, Maheim ja Ryti tarjoavat tomalle Suomen kansalle heellisiä lupauksia Suomesta joukkojen luotelluista toista. Niinpä Suomen päällystö ilmoitti tiedot- saan tammikuun 13 pä- että „Syvärin rintamalla sotajoukkomme pitkäaikaisen taistelun jälkeen vallo- aseman, jota vihollinen lusti sitkeästi, ja lopuksi tiin 2.640 venäläistä sotavangiksi“. On tunnettua, että Syvärin rintamallamme aikoina ole ollut aktiivista taistelutoimintaa. Siis men sotilaspäällystön tiedon- on keksintöä alusta loppu- asti. Venäläinen sanoo: „Satakieleä ei sa- ruokita“. Sitä vähemmän daan Suomen kansaa ru- sellaisilla valheilla.

SOTILAAN ÄÄNI

ASETAKKIIN PUETTujen SUOMEN KANSAN MIESTEN ÄÄNENKANNATTAJA

N:o 37

Maanantaina, helmikuun 2 pöä v. 1942

VIRALLISET

VALEHTELIJAT

Suomen armeijan päämajan useimmat viralliset tiedonannot kuuluvat valhepropagandan alalle. Täysin oikeutettua on se epäluulo, jolla rintamamiehet ja heidän omaisensa ovat alkaneet niihin suhtautua.

Nuo ammattivalehtelijat paljastavat itse itsensä. Heille satuu näet tämän tästä ikäviä kommelluksia. Kukapa esimerkiksi uskoisi tarinoihin Punaisen armeijan joukko-osastojen moniin tuhansiin nousevasta mieshukasta, kun samalla ilmoitetaan samoihin taisteluihin osaaottaneiden Suomen armeijan joukko-osastojen menettäneen ei yhtään tahi muutamisen miestä!

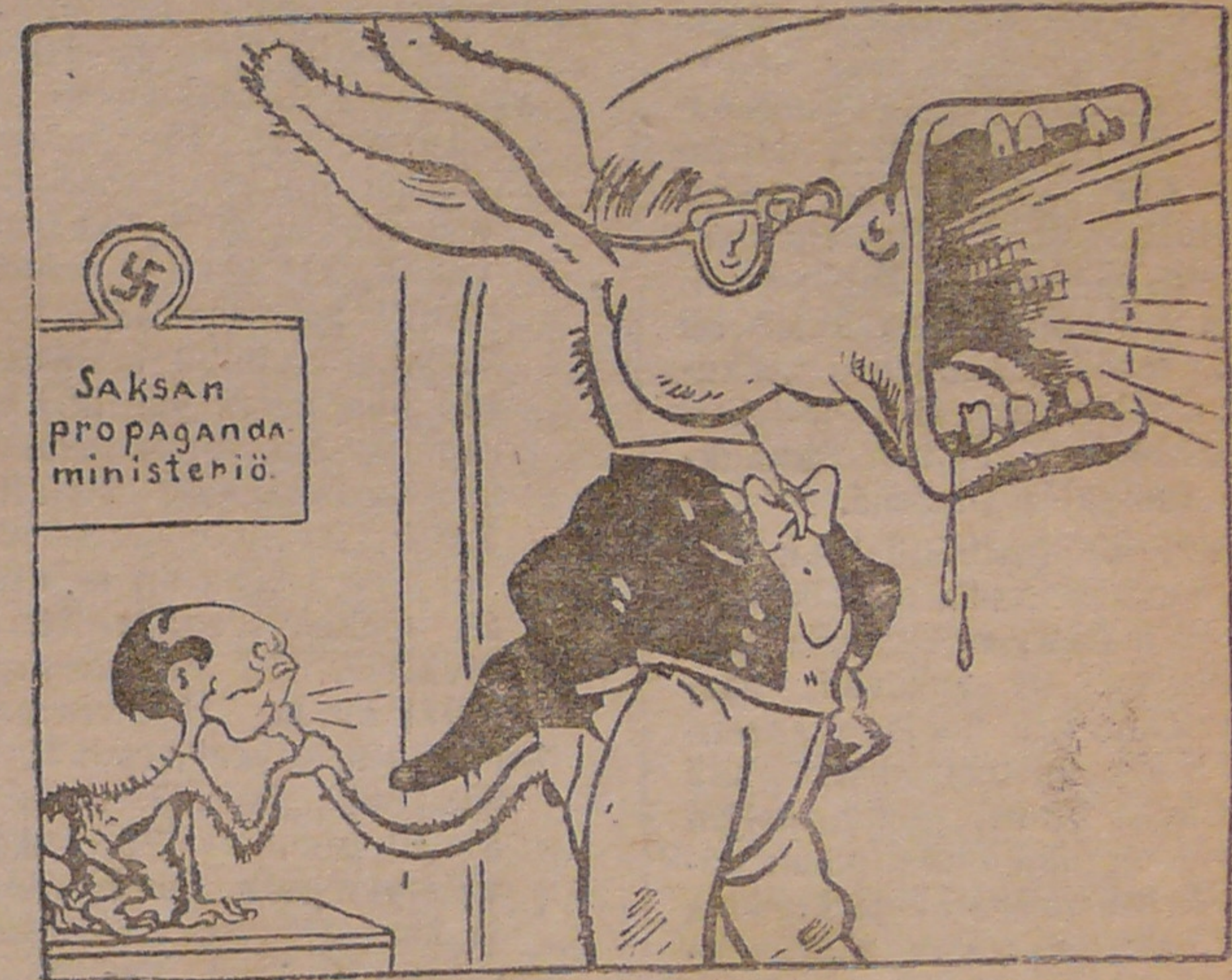
Mutta valhepropagandan huip- pu on se, kun päämajan viralliset valehtelijat keksivät omasta päästään juttuja „suurista voitoista“, „venäläisten yleishyök- käyksen torjumisesta“, kokonaisten „korsukaupunkien val- tauksesta“ j.n.e., vaikka todelli- suudessa ei mitään taisteluja ole käytykään!

Niinpä ilmoitettiin Suomen armeijan päämajan virallisessa tiedonannossa tammikuun 13 päivästä Syvärin rintamalla käydyistä suurista taisteluista, jol- loin muka 2640 venäläistä olisi tuhottu. Todellisuudessa ei koko Syvärin rintamalla ollut kysymyksessä olevana aikana mitään mainittavia sotatoimia, kuten Neuvostoliiton Tietotoimiston tätä asiaa koskevasta lausunnosta kävi ilmi. Juttu 2640 puna- armeijalaisen tuhoamisesta, jota Suomen lehdet levittivät jätti- läisotsikoin, oli kokonaan tuulesta temmattu!

Mitä ovat ne „strateegiset ta- voitteet“, joihin Mannerheimin

(Jatkuu 2. siv.)

SUOMEN RADIO berliiniläistä levyä jallittamassa

Kuvamme on luultavasti otettu viime lokakuussa sillä hetkellä, jolloin Suomen yleisradio Hitlerin ja Göbbelsin perässä hiukasi:

„Neuvostoliitto on nyt lopullisesti murskattu, eikä se enää koskaan siitä nouse“.

Aasi on tietävästi se luontokappale, johon kaikkein parhaiten sopii sananparsi: „Paljon porua, mutta vähän villoja“.

Niin että olkoon Suomen yleisradio vaan tyytyväinen ylläesitettyyn kuvaansa, kyllä se on aivan sen näköinen.

SAKSALAISTEN UUDEN PUOLUSTUS- LINJAN MURTO ITÄRINTAMALLA

Neuvostoliiton sotajoukot ovat jälleen vallanneet 8 kaupunkia ja 2000 asutuskeskusta

Tammikuun puolivälissä Punaisen armeijan joukot Luoteisella ja Kalininin rintamaloikolla murtivat saksalaisten uuden puolus- tuslinjan OSTASHKOVIN ja SELISHAROVON kaupunkien ete- läpuolella ja tunkeutuivat enemmän kuin 100 km. eteenpäin, kat- kaisten ja vallaten saksalaisten sotajoukkojen yhden tärkeim- mistä huoltolinjoista, Rshevin—Velikiye Lukin rautatien.

Näiden sotatoimien aikana Neuvostoliiton sotajoukot ovat vallanneet jälleen 8 kaupunkia ja 2000 asutuskeskusta sekä saa- neet suuren sotasaliin.

Saksalaiset menettivät yli 17 tuhatta miestä kaatuneina.